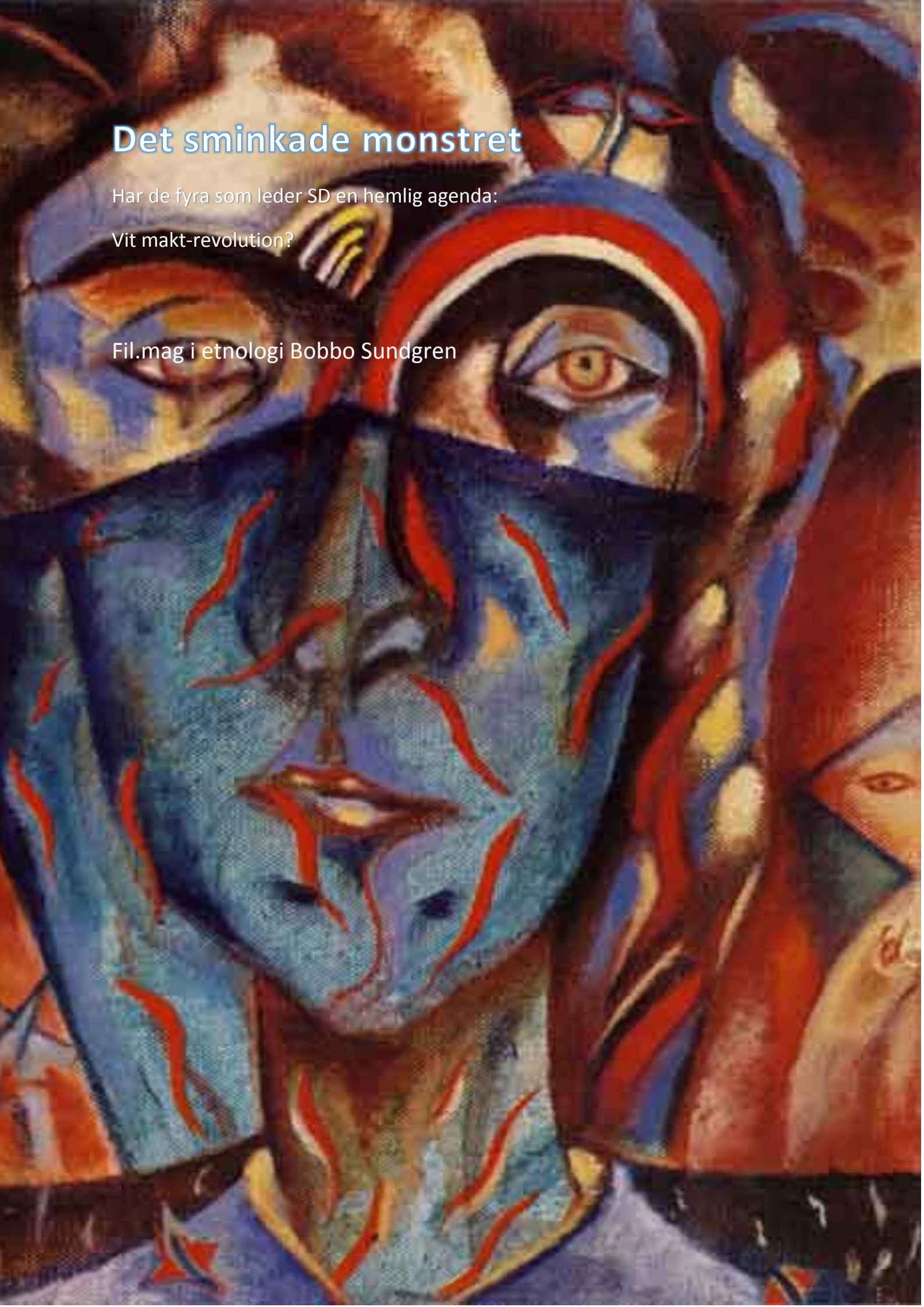

Det sminkade monstret

Har de fyra som leder SD en hemlig agenda:

Vit makt-revolution?

Fil.mag i etnologi Bobbo Sundgren

INNEHÅLL

1. Min historia
2. Fyra kompisar som gillar vit makt och spel?
3. De fyra tar över SD
4. De fyra sminkar monstret
5. Ett kritiskt läge
6. Utveckling av lägesbeskrivningen
7. Betydelsen av Ny Höger

1. Min historia

Nyligen kom en redan prisbelönad och bästsäljande bok ut i Norge, som skildrar min farmors familj. Boken heter Den største forbrytelsen. Min farmor växte upp i Oslo. Hennes föräldrar och två av hennes tre bröder deporterades till Auschwitz och dog i Förintelsen. Det var 1942. Två år tidigare, mitt under Tysklands ockupation av Norge, hade min farmor Helene (född Braude) räddats över till Sverige av min farfar Walter Struck. Han var kommunist och levde i Norge i exil. Han var efterlyst och dödsdömd i sin frånvaro av Tyskland. Med vanan från insatser som frivillig i Spanien i kriget mot Franco, ledde han farmor och en annan judisk flykting rätt: Flykten skedde under dramatiska strapatser, som skildras i boken. De gick över lossande insjöis. Kulor hade just vinit över deras huvuden när farfar ropade: "Vi är i Sverige!"

Mitt dopnamn är Tobias Struck. Det namnet offrade jag för en sak, som en del kommer att ifrågasätta att jag tjänar på riktigt. Framst för att de kommer att tycka att det inte går att göra det som jag har gjort. Men faktum är att det görs hela tiden över hela världen i dess olika underrättelsetjänster.

Mina två första minnen av mina reaktioner på allt som berättades för mig om farmor och farfars öden, när jag var barn, kommer från när jag gick i andra klass. Dels hade jag ett vredesutbrott på mitt födelsedagskalas, där jag gick till toaletten och spolade ned frimärken med Franco på, som jag hade fått av en klasskamrat i present. Dels hade jag ett vredesutbrott på fritidshemmet, där jag rev sönder en flickas teckning, som hon hade gjort av ett rum med små hakkors som mönster på tapeten. Min pappa hade schizofreni och även detta försökte jag att förhålla mig stolt till. Jag skröt om hans sjukdom, som att den i sig gjorde honom till en beundransvärd person. Mina föräldrar var snälla mot mig och jag trivdes i mitt hem och på familjens lantställe. Pappa var konstnär och målade tavlor. Han var bara inskriven på psykiatrisk klinik under ett par kortare perioder när jag var 2-6 år. Nazismen skrämde mig. Jag såg den som ett hot mot min familj, som ju var sårbar. Född 1975 som jag var och barn under 80-talet, kunde jag läsa mycket om skinheads och vit makt-rörelser i tidningarna. Jag bearbetade min rädsla med att teckna bilder av punkare som slogs mot skinheads.

Senare i livet kom jag att bearbeta min oro på ett sätt som gjorde mig till en främling för mina vänner och hela min släkt: Jag låtsades som ung vuxen bli nationalist och skrev under två år en nationalistisk blogg. Syftet var att locka till mig nationalister och "etniskt medvetna", så att jag kunde bli vän med dem och förstå dem på djupet. Det lyckades. Vad drev mig? De som man är rädd för, vill man förstå. Åtminstone jag fungerar så. Jag blev fanatisk. Trots att mina skrivelser alienerade mig från mina bästa vänner och min släkt, så ville jag inte sluta med min infiltration. Jag ansåg att jag hade bäst chanser att lyckas, om jag använde min verkliga identitet och även övertygade min dåvarande fru om att jag var nationalist. Det var på detta sätt omöjligt att någon skulle kunna vittna på nätet om min falskhet. Ingen visste mitt verkliga motiv. Ensamheten var total och har varit det sedan 2007 fram till början av i år (2015), när jag avslöjade allt på Facebook-gruppen Politiforum.

2009 slutade jag med mina nationalistiska skrivelser. Min chef på min dåvarande anställning hade hotat att säga upp mig om jag inte slutade med dem. Jag bytte namn, så jag kunde få ett nytt jobb utan att bli dömd på förhand. Jag började även lägga ut rökridåer på nätet, många finns kvar. Ömsom förklarade jag allt med att det hade varit ett skämt, ömsom med att jag hade varit ett nät-troll och tappat fotfästet. Dessutom ordnade jag så jag fick en fullständig psykiatrisk utredning, så att jag när striden började, inte kunde anklagas för att ha agerat som jag gjorde för att jag hade ärvt min pappas schizofreni. Utredningen visade att jag inte kan ges någon diagnos, vare sig för psykisk sjukdom, störning eller handikapp. Sedan väntade jag på rätt tillfälle att avslöja allt.

2. Fyra kompisar som gillar vit makt och spel?

Andre vice talman Björn Söder gick med i SD 1994. Partiledaren Jimmie Åkesson gick med 1995. Partisekreteraren Richard Jomshof gick med 1998. Gruppledaren i riksdagen Mattias Karlsson gick med 1999. De fyra träffades i Lund under sin studietid. De blev ett oskiljaktigt kamratgäng. De drack öl och åt schnitzel på den österrikiska restaurangen Rauhrackel, spelade strategispel, skrattade och hade det bra. 1998 bildade de Nationaldemokratiska studentföreningen och började fira Karl XII:s dödsdag 30 november. Traditionen bjöd nedläggning av en krans vid statyn samt fackelbärande och hade upprätthållits av nazister fram till början av 90-talet, då antirasister hade gjort firandet omöjligt. Nu tog de fyra upp traditionen – med attityden att de skulle lyckas att genomföra den bättre med fina kläder, diktuppläsning och litet glögg samt pepparkakor, som Jomshof stod för (Mattsson, s 37). Detta är det mest talande exemplet för de två saker som jag över allt annat vill ha sagt med föreläsningen Det sminkade monstret och denna skrift: Dessa fyra killar har hjärtat i samma ideologiska tradition som nazismen. Och de har en PR-strategi för att få finnas i offentligheten och attrahera sympatier till sin politiska kamp – nämligen att verka vara något annat än vad de i själva verket är. De tog ju upp en nazistisk tradition (Löow, 2008, Expo). För de som visste detta var det givet att de tjänade nazismen. Men genom sin framtoning och genom att inte associera sig med de kända attributen för nazism, så kunde de lura folk att de var en ”snällare” form av nationalister. Min uppfattning är att de över allt annat tjänar agendan vit makt, att den europeiska sortens människa skall skydda sig från icke-vit invandring för att kunna fortsätta dominera i sina länder och över världsscenen. Inget i SD:s invandringspolitik motsäger detta, allt i den kan ha som syfte att minska icke-vit invandring.

Dessa fyra killar är enligt min uppfattning så intelligenta, fanatiska och kyliga, att de förmår att behålla sin ”kulturnationalistiska” och ”socialkonservativa” fasad även för sina närmaste i partistyrelsen. För de anser att deras hemliga agenda bara kunde och kan vinna ökad makt i Sverige och EU, om den döljs med mer ”normala” åsikter, som attraherar väljarstöd nog att få igenom politiken.

3. De fyra tar över SD

Så här långt i texten har en del läsare börjat med alla de invändningar, som de fyra har sått under åren: *”De tyckte inte om att det fanns nazister med på SD:s möten. De såg inte nazisterna. De tror på assimilation och öppen svenskhet, det har med kultur och inte ras att göra. De gillar Israel.”* Osv. Jag tänkte vänta med den viktigaste motfrågan, men jag behöver fråga detta redan nu: Om de fyra inte gillade att öppna nazister fanns med på mötena - varför valde de inte ett annat parti isåfall? Om de inte visste att det fanns nazister på mötena, blev de inte förvånade över uniforms-förbudet då, som partiledaren Mikael Jansson fann anledning att införa 1996 – för partiets anseendes skull? (Mattsson, s 19). Då hade ju redan Jimmie Åkesson och Björn Söder varit med i partiet sedan ett bra tag.

SD grundades 1988 av öppna nazister från BSS (Bevara Sverige Svenskt). En del av dem, som partiledaren Anders Klarström, hade tidigare varit med i nazistpartiet Nordiska Rikspartiet. När SD startade ungdomsförbundet 1993, blev Robert Vesterlund ordförande. Han lämnade partiet 1996 och startade senare nyhetsbrevet och hemsidan info-14, som syftar på 14 words, den kända vit makt-profilen David Lanes uppmaning om att bevara den vita rasen (Schön, 2014, ETC) .

Mer intressant är att den första lokalavdelningen i SD skapades i Björn Söders hemstad Malmö 21 februari 1988. Till mötet på S:t Gertrud kom bl.a. Gösta Bergquist, en Malmöbo med ett långt nazistiskt förflutet. Protokollet visar att Gösta Bergquist valdes till mötessekreterare. Den då 81-årige Gustav Ekström valdes till revisor. Även Ekström var en gammal välkänd nazist, han var t.o.m. frivillig som SS-soldat under Andra världskriget (Schön, 2014, ETC).

Det skulle bara trötta ut läsaren om jag beskrev hur SD:s inre maktkamper och byråkrati utvecklades fram till 2005, då de fyra tog över partiet. Det är bättre om jag pekar ut de punkter, som behövs för att vi skall kunna dra de linjer, som ringar in de fyras konspiration.

Vanligtvis brukar det sägas att det fanns en mindre ideologisk spricka mellan Syd och Väst, innan de fyra från Syd tog över partiet 2005. Väst skall ha haft en mer ”rasistisk” framtoning, men ur kritiken som kom från Syd mot partiledningen, nedtecknad i dokument avslöjade av avhopparen Tommy Funebo, träder en annan grund fram. En skrivelse från de fyra från 2003 tvingade fram ett krismöte i Trollhättan samma år, där Söder och Jomshof turades om att grilla partiledaren och med stor psykologisk skicklighet mobba ned honom under flera timmars malande. (Slätt, s 56). Kritiken handlar inte om rasism, utan om att SD måste bli bättre på att marknadsföra sig och ha en starkare ledning, som inte väljer in människor av kamratskap. Ironiskt nog är det ett mycket sammansvetsat kamratgäng, som har väckt frågan och öser på med kritiken. För mig råder det inget som helst tvivel om att de fyra ansåg att de hade en bättre kompetens att sminka SD-fasaden, så att fler valde SD. Att det skulle röra sig om en oro över den ideologiska kärnan i partiet, som ju är att minska den icke-vita invandringen för att ”bevara Sverige svenskt”, det finns det inget som tyder på. 2005 tog de fyra över partiet med Jimmie Åkesson som partiledare. I dokumentärfilmen Sverigedemokraterna från 2007, finns det ett klipp där dåvarande partiledaren Jimmie Åkesson svarar ”ja” på frågan om SD står för ”ungefär samma ideologi och samma tankar” som från starten. Alltså: Inga ideologiska grubblerier än. Åkesson går så långt som att säga att det nuvarande partiprogrammet (från 2007) är det av alla gångna partiprogram, som är mest likt det första (Swärd och Poysti, 2007).

4. De fyra sminkar monstret

- 2005 - Jimmie Åkesson väljs till partiledare.
- 2006 - SD fick 2,93 procent i riksdagsvalet och fick därmed statligt partistöd.
- 2007 - SD debatterade offentligt för första gången mot riksdagspartier.
- 2009 - SD fick 3,27 procent i Europaparlamentsvalet och 2,84 procent i kyrkovalet.
- 2010 - SD kom för första gången in i riksdagen med 5,7 procent.
- 2011 - Nationalism kompletteras med socialkonservatism som ideologisk grund.
- 2012 - Nolltolerans mot extremism och rasism införs.
- 2014 - SD fick 9,7 procent i Europaparlamentsvalet.
- 2014 - I riksdagsvalet fick SD 12,9 procent och blev tredje största parti.

Titta noga på detta. 2007 sa alltså Jimmie Åkesson att inget hade förändrats i partiets ideologi sedan starten. Vad de fyra ägnade sig åt fram till valsegern 2010, då de kom in i riksdagen, var inte heller att göra några stora ideologiska retoriska krumbukter. De satsade istället på att synas och vara värtaliga om sin stora fråga: Att minska invandringen.

I debatter fram till 2010 är Jimmie Åkesson den från SD som syns mest. Det som han säger är i princip att det är alldeles för många som har kommit på för kort tid - och att många av dem har svårt att anpassa sig. De flesta svenskar håller antagligen med om detta, undersökningar visar att 45 % tycker ungefär så. Men medierna var så skickliga på att exponera SD:s förflutna och detta irriterade antagligen Jimmie, trots segern. Han insåg nog att SD bara kunde växa om fler svenskar slutade att koppla SD till nazism och rasism, som de flesta ju är rädda för skall urarta i extremt våld. Och hur många gillar extremt våld?

Nu började sminkandet på riktigt. Det första som de fyra gjorde, med Mattias Karlsson som huvudsaklig "ideolog", var att lägga till "socialkonservatism" till nationalism i beskrivningen av sin ideologi. Detta var retoriskt smart, de som hade hört att SD var grundat av nationalsocialister, fick huvudbry nu och tänkte att "de kan ju inte vara socialister om de är konservativa, det har jag iaf lärt mig i skolan". Men i principprogrammet smög Mattias Karlsson in sin vit makt-vurm, vurmen för "essensen". Byt ut ordet "essens" mot "DNA" i detta stycke från nuvarande principprogram, så inser ni att det handlar om rasen:

"Det finns dock också en nedärvd essens hos varje människa som man inte kan undertrycka i hur hög utsträckning som helst utan att det får konsekvenser. Delar av denna essens är gemensam för de flesta människor och annat är unikt för vissa grupper av människor eller för den enskilde individen. Någon komplett förteckning över vad som ingår i denna mänskliga essens har vi ännu inte och kommer kanske heller aldrig att få."

Så ironiskt då att SD nästföljande år införde "nolltolerans" mot rasister i partiet. I en intervju i SVT under februari 2014, gjorde Jimmie uttalanden om att han var invandringskritisk sedan barndomen pga av hotfulla och våldsamma gäng med invandrade ungdomar, som rörde sig på hans

bostadsområde. Påståendet ifrågasattes av hans gamla lärare och klasskompisar. Han förnekade också totalt att han skall ha känt till att det fanns nazister i SD när han gick med 1995. Detta kan ju omöjligt stämma, eftersom partiledaren Mikael Jansson införde ett uniformsförbud 1996 och skrev till i interntidningen att de behövde rensa bort "Hollywood-nazisterna", som skämde ut rörelsen (Mattsson, s 19). Jimmie hade ju gått med i partiet året innan. Genom att Jimmie verkade så ärlig och öppen om sin rädsla för invandrare under barndomen (det var ju dessutom en psykolog som intervjuade honom) trodde de flesta honom automatiskt om den delen, som handlade om att han inte hade en aning om nazismen i SD när han gick med.

Sedan kom en mängd smink på i valsapurten 2014. Vi har exempelvis retoriken om att "hjälpa flyktingar i närområden". Jimmie åkte till Jordanien och besökte ett flyktingläger. Vi skulle tro att han bryr sig om att "hjälpa fler för samma pengar". Det var genialiskt. Fokus flyttades från sanningen - att han faktiskt inte vill ha dem här – till bilden av att han bryr sig om dem. Sedan dess ser ni, att sminket har brettis lager för lager av fyra killar som älskar spel och i hemlighet, med allra största sannolikhet – är rasister.

5. Ett kritiskt läge

Som ung vuxen infiltrerade jag den "etniskt medvetna rörelsen". Då fick jag referenser till vad som av allt att döma är sanningen om de fyra ledarna i SD och deras hemliga agenda:

Det sprids en enligt mig felaktig uppfattning att f.d. vice ordförande i SDU, William Hahne, som nyligen valdes till SD:s Stockholms-ordförande efter ett tumultartat möte, ideologiskt skiljer sig från de fyra som leder SD. Åkesson, Karlsson, Jomshof och Söder blev vänner i Lund i mitten av 90-talet och bildade där Nationaldemokratiska studentföreningen, som var just etnonationalistisk, vilket är vad medierna kallar Hahne. De var med i SD och konspirerade på sitt österrikiska stamhak för att ta över partiet. Min uppfattning är att de även utvecklade en strategi för att "sminka monstret" - alltså att dölja alla spår av nazism. Björn Söder syns på ett fotografi från denna tid, där Franz Schönhuber håller armen runt honom. Schönhuber var en f.d. SS-man, som bildade ett "nationalkonservativt" parti och dog 2005. Det är inte osannolikt att det var hos Söder tanken såddes först bland de fyra. Han var ju med tidigast av dem.

En rimlig analys är följande: De fyra ansåg att om de skulle kunna lura en tillräckligt stor del av svenska folket att rösta på dem, så behövde minsta lilla strå från Hitlers mustasch sopas under mattan. Det betyder en radikal förändring av terminologi och kopplingar till öppet "etniskt medvetna". För att få folket med i en vit revolution mot rasens fiender, så behövde folket bedras att tro att de röstade på ett konservativt och kulturnationalistiskt parti med populära frågor. De fyra resonerade antagligen så, att det inte spelar någon roll vad de kallar sig eller vad de säger, så länge de kan stoppa "massinvandringen", som "etniskt medvetna" anser förstör de nordiska folken genetiskt och moraliskt.

Här kommer min avgörande fråga: Finns det en enda intervju med någon av de fyra herrarna, där de talar om exakt när de tog avstånd personligen från den ideologi som gjorde att de bildade Nationaldemokratiska studentföreningen och gick med i SD, när det var etnonationalistiskt? Var finns de omvälvande, inre processerna? Svaret: De finns inte. Mattias Karlssons kupp i december 2014, då han stoppade regeringens budget, speglar enligt min uppfattning hur ensidigt SD-ledarna ser på "massinvandring": Den skall stoppas till varje pris, även om det skapar parlamentariskt kaos.

Det är logiskt om de fyra - för att minimera ryktesspridningen om sanningen - beslutade att hålla sin strategi hemlig inom sin grupp. De insåg att de behövde folk i själva ledningen, som trodde att de faktiskt var "kulturnationalister" på riktigt. Vissa blev missnöjda med den nya fasaden och bildade 2001 Nationaldemokraterna. Andra etnonationalister anslöt till SDU senare och mildrade sin framtoning bara litet, så att de fick växa inom ungdomsförbundet. Nu har ledningen ett problem: Dessa ungtuppar har börjat ta ut svängarna med den "etnonationalistiska" propagandan. Antingen måste de fyra nu inviga Hahne och SDU-ordföranden Kasselstrand i sin konspiration, men det är en mycket stor risk. Tänk om de unga inte håller med om strategins riktighet? Eller så hittar de fyra skäl att utesluta dem. Det har vi ju redan sett början på.

Vi har en mycket kritisk situation i och med hur striden mellan Karlsson och Hahne beskrivs. De fyra med Karlsson i spetsen kommer att vinna, tror jag. Om det har beskrivits som att han kämpar mot rasismen i SD, så kommer vissa i den liberala och konservativa eliten att släppa spärrarna och börja dunka honom i ryggen offentligt. Då normaliseras och växer SD ännu mer. För att undvika detta, så måste vi exponera att de fyra som leder SD aldrig har gjort personlig avbön från den etnonationalism, som gjorde att de en gång valde SD. De har bara "sminkat monstret".

Situationen ger Mattias Karlsson intressanta utmaningar. Han vill på något sätt få de som är mer öppna med att de läser nazist-litteratur, som identitärerna och etnonationalisterna på

bloggportalen Motpol, att ge SD stöd och reklam (inga är så kompetenta nätaktivister som Motpols läsare). Men han kan inte göra det offentligt. Ett trick som han använde sig av i valrörelsen inför valet 2010, var att få utgivaren Daniel Friberg att publicera en lång intervju med honom om SD på Motpol, under pseudonymen Anders Lundgren. Nu, i striden om Hahne, har Daniel Friberg gått ut och avslöjat Karlsson. Friberg har uttryckt tidigare på Motpol att han är orolig över vart SD-ledningen är på väg. Han har, liksom Hahne, inte fattat värdet för en vit makt-revolution i Sverige, i att den administreras från ett slutet rum - utan minsta Hitler-association på dörren. Han har inte förstått – Det sminkade monstret.

6. Utveckling av lägesbeskrivningen

7 mars 2015 har etnonationalisten Daniel Friberg, som driver blogg-portalen Motpol och förlaget Arktos, avslöjat följande i en intervju för Arbetarbladet: Att den SD-politiker vid namn Anders Lundgren, som Motpol publicerade en omfattande intervju med 2009, i själva verket var SD:s ställföreträdande partiledare Mattias Karlsson. Jan Milld, som har arbetat med Karlsson inom SD, säger att det högst sannolikt är Karlsson som är intervjuad. Publiceringen har orsakat en snöbollseffekt på nätet, som utspelar sig både på Motpol, den antirasistiska kartläggaren av rasism Expo och Mattias Karlssons öppna Facebook-sida. Expo har publicerat ett brev till dem från Karlsson, där han vädjar om hjälp att bekämpa etnonationalisterna. På Mattias Karlssons Facebook-sida har Patrik Ehn, utestängd från SD, kommenterat att Karlsson inte kan tro själv på assimilation – alltså att Karlsson är rasist, med mitt ord. Ehn var vän med Karlsson och kommenterar att Karlsson inte stördes av Ehns tidigare medlemskap i ett nazist-parti. Ehn var med och verkställde att alla i SD skulle kalla sig socialkonservativa plötsligt. Här är hela hans kommentar, som med ett trovärdigt vittnesmål bevisar min tes Det sminkade monstret:

"Nu får du väl ändå ta och hejda dig lite Mattias. "F.d. naziideolog"? Vad ska det betyda? Jag gick med som medlem i NRP för 30 år sedan och var medlem i tre år. Därefter engagerade jag mig i SD.

Du och jag lärde känna varandra 2004 och träffades därefter regelbundet på olika partievenemang i tio års tid. Du kände till min politiska bakgrund, men kan du påstå att jag någonsin har uttalat mig rasistiskt och/eller nazistiskt i något sammanhang? Att med självdistans skoja om sin politiska bakgrund med en gammal vän i ett mejl som sedermera hackades är väl en helt annan sak? Påstår du något annat är du ohederlig. Mina "nära kontakter" till de tyska nationaldemokraterna handlar om att jag lärde känna NPD-medlemmen Lennart Aae (f.d. kristdemokrat) när jag bodde i München 2003. Detta är ju saker du känner till.

Mitt politiska engagemang efter uteslutningen har bestått i av att jag återpublicerat ett antal texter på den bloggportalen Motpol.nu, texter som jag skrev som SD-företrädare och som du aldrig haft några negativa synpunkter på. Tvärtom minns jag att du uppskattade t.ex. den om "Bevarandets politik i Centerrörelsen". Under förra året arbetade jag också i redaktionen för veckotidningen Nationell Idag som under mitt redaktionella ledarskap betecknade sig som "obunden sverigedemokratisk".

Som företrädare för SD implementerade jag socialkonservatismen i de kommunala och regionala budgetförslagen i Göteborg och Västra Götaland. Jag försvarade även partiets idé om assimilering, trots att varenda sverigedemokrat kan inse att Sverige inte kommer att ha en chans att kunna assimilera den halva miljoner invandrare som beräknas komma till vårt land de kommande fem åren. Sverige har redan hundratusentals invandrare som antingen saknar förmåga eller vilja att assimilera sig. Jag är övertygad om att du inser problemet, och jag förstår att det inte är lätt att hitta politiska lösningar på detta. Att tro på assimilering som Sverige ser ut idag är dock alldeles för naivt, men någon massfördrivning har jag dock aldrig föreslagit.

Slutligen: Är det verkligen förenligt med kommunikationsplanen att länka till Exponerat?"

Karlsson säger på sin Facebook-sida att han inte minns att han lät sig intervjuas för Motpol 2009. Enligt min uppfattning var Mattias Karlssons syfte att göra bloggarna och läsarna kring Motpol mer vänligt inställda till SD. Prat därifrån tenderade att duplicera sig genom många lager av nätföra. Det var välbehövligt med den reklamen inför ödesvalet 2010 - det år som SD kom in i riksdagen.

2008, året innan intervjun publicerades på Motpol, så skrev Motpols viktigaste bloggare Joakim "Oskorei" Andersen en post, där han analyserade etnonationalismens förutsättningar mot SD:s kulturnationalistiska linje i bloggosfären. Han berömde en del nya bloggar, varav en var min blogg - Tobias Struck. Min blogg låg under det året i de svenska politiska bloggarnas topp 10. Expo listade bloggen som "en av de mest islamofoba bloggarna". Under mitt dopnamn hade jag i största hemlighet gått under cover och infiltrerade den etnonationalistiska rörelsen via vänskap med några av dess högsta företrädare. Nazismen var pga min släkthistoria min stora skräck – inte muslimer, som jag låtsades. Jag hade som ung vuxen beslutat att offra allt - både mina vänner, släktens förtroende och min frus förtrolighet – och lura varenda en att jag hade blivit rasist. Jag ville att risken skulle vara minimal att någon läckte sanningen till de som jag infiltrerade. Jag levde i en själslig ensamhet 2007-2015. Det var bara de första två åren som jag ägnade mig åt infiltration. Resterande år har jag lagt dimridåer, skrivit bortförklaringar av olika slag på nätet och väntat på rätt tillfälle att komma in i värmen.

För mig är det otvivelaktigt så att det kamratgäng som bildade Nationaldemokratiska studentföreningen i Lund 1998, varav Mattias Karlsson var en och Jimmie Åkesson, Björn Söder och Richard Jomshof var de andra, kuppade sig till att leda SD 2003-2005. De fyra har gjort sig säkra om mycket god kontroll över partiet och har en hemlig strategi: Att verka vara något som de inte är – även inför sina närmaste i partiledningen. Anledningen är att SD skall kunna få folkligt stöd till en politik, som har samma motiv som etnonationalisterna har (för att de fyra är etnonationalister i hemlighet): Nämligen att minska icke-vit invandring för den vita rasens överlevnad och makts skull. 1998 tog de upp den nazistiska facklan som hade fallit i gruset, sedan antirasister hade stoppat det årliga firandet av Karl XII:s dödsdag. Med finare kläder, diktläsning och pepparkakor samt glögg – lyckades de resa nazismen på fötter, under sminket av kulturvurm. Sedan tog de makten i SD och genom deras PR-skicklighet kom partiet in i riksdagen. Sedan sminkade de lager på lager. De kallade sig plötsligt "socialkonservativa". De införde "nolltolerans mot rasism" inom partiet. Fast i det nya principprogrammet hade Mattias Karlsson gömt rasismen i ett avsnitt om en grupps unika och nedärvda essens, som inte fick undertryckas.

Därför är det inte ett dugg konstigt om Mattias Karlsson utnyttjade Motpol för att skapa SD-vänliga ringar på nätet. Det var hans bassäng. Dilemmat är att han inte kan berätta sanningen om de fyras strategi för Daniel Friberg. Så Friberg har blivit mer och mer sur på honom, särskilt som Karlsson officiellt har kallat Motpol "neofascister" och tar avstånd från Friberg & Co. Karlsson kan inte ens berätta sanningen för uppstickaren William Hahne, som ju gillar att visa sig öppet med etnonationalistiska kopplingar. För risken är att Hahne inte litat på de fyra. Eller att han tycker att strategin bör kasseras. Så det blir en strid istället: En strid mellan fyra orcher med smink på ena sidan, som misstas av de andra orcherna för att vara alver. På andra sidan: Osminkade orcher.

7. Betydelsen av Ny Höger

När Jimmie Åkesson gick på högstadiet i Sölvesborg, bildade han Ny Höger. Det var en liten grupp med nationalistiska idéer (Leman, 2010, Expo). Det var under början av 90-talet. Under samma period gick Björn Söder med i SD, närmare bestämt 1994. Jimmie gick med året efter. Det skulle dröja ytterligare några år innan båda blev bästa vänner med Richard Jomshof och Mattias Karlsson och dessa båda också anslöt sig till SD. De fyra bildade Nationaldemokratiska Studentföreningen och tog upp den nazistiska traditionen att fira Karl XII:s dödsdag (Löow, 2008, Expo). Sedan mobbade de fyra gradvis ut partiledaren Mikael Jansson (Slätt, 2004, Hjalmarsson & Högberg) och 2005 startade deras bana som oinskränkta högsta befäl över SD. Den banan har en obruten linje fram till idag.

Anledningen till att jag är petig med årtalen, är att det var 1995 som den identitära rörelsen Terre et Peuple (Jord och Folk) bildades i Frankrike. Orden Jord och Folk är lätta att koppla till nazisternas uttryck Blut und Boden (Blod och Jord), som avspeglar deras rasideologi. Tanken är att det genetiska folkarvet skall avgöra vem som har rätt till ett land. Den identitära rörelsen har sitt ursprung i en annan fransk rörelse med förgrundsgestalten framför andra Alain de Benoist. Han grundade Nouvelle Droite och tankesmedjan GRECE. Nouvelle Droite betyder Ny Höger (Poohl, 2014, Expo). Klingar det bekant från den här textens första rad? Begreppet började användas av senare GRECE-medarbetaren Louis Pauwels 1979.

Det är fritt fram att tro att det är en slump att de fyra som leder SD gång på gång har ertappats med kopplingar till dessa försök att sminka nazisternas rasideologi. Ny Höger är inget annat än ett sätt att sälja denna ideologi i en vacker och vilseledande förpackning. Andra världskrigets fasor hade gjort direkta nazi-kopplingar till väldigt dålig reklam. Det är populärt att tro att de fyra som leder SD vill utesluta ordföranden i SD Stockholm William Hahne, SDU-ordföranden Gustav Kasselstrand och de andra, för att de känner sig personligen hotade av dem. De utesluter Hahne och Kasselstrand för att dessa två har pratat vänskapligt med öppna identitärer. Men det har ju även Karlsson och Söder bevisligen gjort flera gånger: Söder har ju låtit sig fotograferas när han håller om den gamle SS-veteranen och "nationalkonservative" politikern Franz Schönhuber. Och Karlsson har ju låtit sig fotograferas med den ökände högerextreme skribenten och utgivaren Martin Pfeiffer från Österrike.

Det logiska är att de fyra som leder SD är arvtagare i sminkandet av den vit maktideologi, som flammade inom män som Hitler, Himmler och Goebbels. Det anser jag att även Hahne och Kasselstrand är, men dessa två håller inte med SD-ledarna om att alla band nu måste klippas till identitärerna. De fyra SD-ledarna anser, enligt min uppfattning, att de måste klippa av banden till alla, som sminkar monstret sämre än de själva.

Det är fritt fram att tro att "nolltoleransen mot rasism" i SD och att det sedan 2010 skall vara ett "socialkonservativt" parti, har med SD-ledarnas rena längtan efter humanism att göra. Jag tänker själv att det är för Saken som de fyra gör sina krumbukter, för att vit maktideologin skall resa sig ur andra världskrigets smuts, dold bakom en snäll och populistisk fasad, som attraherar stora väljarmassor. "Det är bare røyk", sa norrmännen om den svenska anti-nazismens "eld". Jag säger om SD-ledarnas antirasism: Det är bara smink – de har sminkat ett monster.

KÄLLOR

Omslagsbild: Channa Bankier

Böcker i den ordning som de har använts i texten:

Marte Michelet, 2014, Den største forbrytelsen, Gyldendal

Richard Slätt (redaktör), 2004, Sverigedemokraterna från insidan, Hjalmarsson & Högberg

Pontus Matsson, 2009, Sverigedemokraterna in på bara skinnet, Natur & Kultur

Andra källor i bokstavsordning:

Arbetsbladet: Intervju med Daniel Friberg 2015.

ETC: Bosse Schöns granskning Nazisterna som skapade Sverigedemokraterna från 2014.

Expo: Artikel om firandet av Karl XII:s dödsdag av Heléne Lööv från 2008. Artikel om Jimmie Åkesson från 2010 av Daniel Poohl. Artikel om Nya Högern från 2014 av Jonathan Leman.

Mattias Karlsson på Facebook

Motpol

SD-toppens kärlek till Lund obesvarad – intervju med Mattias Karlsson av Niklas Orrenius i SvD 2010.

Sverigedemokraterna – dokumentärfilm av Karin Swärd och Phil Poysti från 2007.

SVT - Partiledarintervju med Jimmie Åkesson av Poul Perris 2014.

Tack till följande kloka personer i bokstavsordning efter första bokstäverna i deras förnamn:

Alex Bengtsson, Anneli Appelskog, Ben Etta, Bosse Schön och Thabo 'Musu.

Utgiven första gången 20 mars 2015. Kontakta författaren via e-post: bobbosundgren@live.se